

Pravda a láska vítězí stále, pořád. Jde jen o to, abychom u toho byli, když se to děje. A abychom pro to něco dělali.

Je běžné, že mají společnosti, národy a třeba skupiny věřících lidí těžké chvíle a v takové době se snaží, aby všichni věřili tak, jako oni. Ty druhé vedou a nabádají k tomu, že je rozumné opustit víru a přidat se k nim. Tady, v dopisu Hebrejům, píše autor lidem té Cesty, jak se dříve říkalo Ježíšovým učedníkům, dávno před tím, než se jim začalo říkat křesťané. Ti lidé té Cesty jsou nyní rozseti po celé římské říši, dnes bychom řekli globalizováni. A chce se po nich, aby se zřekli té Cesty, aby přestali otravovat s Ježíšem. Nají se podívat, jak dopadli a přestat s tím.

To psaní, ten dopis Hebrejům, je vlastně kázáním pro Ježíšovy učedníky z hebrejských řad. Zdánlivě nic pro nás. Protože se dnes zdá, že to ten Ježíš zase prohrál a pravdě s láskou se zase lidé smějí, jsem přesvědčen, že se z toho dopisu musíme poučit. Žijeme přece v globalizovaném světě.

A já se dnes podržím závěru jedné kapitoly, jedné kazatelské řeči. Vždycky nás učili, že v kázání musíme končit povzbuzením, kterého se uchopíme spolu s posluchači. A právě proto je v závěru desáté kapitoly biblického dopisu řada povzbuzení a slibů. Ten první slib: „**Odvaha bude bohatě odměněna!**“ Nejsou to slova do lehké doby. Naopak, do napjatých diskusí, v nichž se dokáže rozkmotřit i rodina. Taková témata se objevují, pokud jde o víru, styl života, délku vlasů, hudbu, kterou spotřebně posloucháme - a v téhle době třeba i o očkování.

Odvaha překračovat meze a projevovat lásku a zájem i těm, kteří si opakují, poslouchají něco jiného, než my. Ta je třeba. Potřebujeme trpělivou vytrvalost a svěží víru. Vytrvalost se v dopisu Hebrejům opakuje často: „**I když takto mluvíme, jsme o vás přesvědčeni, milování, že jste na dobré cestě ke spáse. Bůh není nespravedlivý, a proto nezapomene, jak jste se činem své lásky k němu přiznali, když jste sloužili a ještě sloužíte bratřím. Toužíme jen, aby na každém z vás bylo vidět neutuchající horlivost až do konce, kdy se naplní naše naděje; proto neochabujte, ale vezměte si za vzor ty, kdo pro víru a trpělivost mají podíl na zaslíbení.**“ (6:9-12)

Sejde na čase. „Jak dlouho, než přijde změna?!“ To je velice důležitá otázka k nebesům. Čas, pro který budeme potřebovat odvahu je relativně krátký. Text říká: „**Vždyť už jen ,docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se.**“ (10:37) To se z hlediska historie může zdát směšné. Jako ta letní hláška z úřadu vlády: „Ten, který měl přijít, nepřišel...“ Jenže tady je to jinak. Citace ze starého textu by se asi mohla číst přesněji: „**Přicházejte, přijde a neopozdí se!**“¹ Krátkost toho času je relativní. Z hlediska trvání Vesmíru i z hlediska našeho života. Vždyť je to jen mávnutí křídly a budeme stát před Boží tváří. Přichází. Přijde si pro nás v čase, který má ve svých rukou.

Když chtěl pisatel dopisu Hebrejům někoho povzbudit, nemohl to udělat lépe, než citací Abakukova proroctví ze Staré smlouvy (2:4). To se v Nové smlouvě opakuje ještě minimálně dvakrát v Pavlových dopisech:² „**Spravedlivý bude žít pro svou věrnost.**“ Mělo by se asi číst správněji: „**Spravedlivý bude žít pro moji věrnost.**“ říká Hospodin. A přimhouříte-li oči, vidíte všechny postavy Vánoc, především Marii a Josefa a jejich Syna? Ježíše Krista od narození až po zmrtvýchvstání.

A pisatel listu Hebrejům si to překládá takto: „**Avšak můj spravedlivý – říká Bůh – bude žít, protože uvěřil.**“ (10:38) Je to odkaz k víře, která nás staví na nohy. Víra je od Boha, má původ a trvání v našem Bohu, který nám tu víru pro Ježíše Krista, skrze Ducha svatého dal. Je to Jeho víra působící v nás a zároveň naše odvaha věřit s ním.

Mluvívá se o předurčení, o údělu. Náš úděl je jasný, říká si autor dopisu a kazatel tohoto kázání spolu s lidmi rodu Abrahamova, Izákova a Jákobova. My jsme od přirozenosti lidé víry! „**Kdo by však odpadl, v tom nenajdu zalíbení. Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života.**“ (10:38b a 39) Kazatel se přiřazuje k adresátům a křesťanská víra je v tom inkluzivní, otevřená. My všichni nepatříme k těm, kdo odpadají, ale věří. A říkáme si to spolu zas a znova. To není náš případ. My jsme lidé víry, my nezanikneme, neskončíme, nelze nás

¹ To je taky Abakukovo proroctví (2:3)! Tentokrát v překladu Septuaginty. Viz: Pokorný Jaroslav, List Židům, Český ekumenický komentář k Novému zákonu, Centrum biblických studií AV ČR, 2017, str 168.

² Dopis Římanům 1:17 a dopis Galatským 3:11

vyhladit. Zatlačte a bude nás ještě víc! Evangelium má vitalitu, se kterou okolí nepočítá. Tomu věříme.

Pravda a láska vítězí stále, pořád. A já u toho musím být a chci pro to něco dělat.